

ből fontos eredmény, hogy a PEFC Magyarország Egyesületet a Fővárosi Bíróság 2004. évben bejegyezte. A gazdálkodók azonban csak akkor fog-
nak határozottan cselekedni a rend-
szer megvalósítása érdekében, amikor
a vevők igénye erre kényszeríti őket.
A vevők ma még túlnyomóan a má-
sodlagos faipari termékeknél igénylik
a tanúsítást, csak lassan terjed át az

igény az erdei faválasztékokra is. Ez-
után az ülés résztvevői az előző ülés
óta nyugdíjba került *Simsay István*,
dr. Zombori István és *Székel Miklós*
szakosztálytagok helyét, új tagok fel-
vételével pótolták. Új tag lett *Pott Im-
re* a MEFA Rt.-től, *Tóth Árpád* az
ERDÉRT-től Tuzsérórl.

A továbbiakban *dr. Marosi György*
szakosztályelnök értékelte a szakosztály

2004. évi tevékenységét, és felvázolta a
2005-ben várható helyzetet. A résztvevők
véleménye szerint, az erdőtanúsítás terén
együttműködésre kell törekedni a fake-
reskedelmi szakosztállyal.

Ezt követően a szakosztály értékelte
az OEE kitüntetésekre javasolható sze-
mélyek tevékenységét.

Iványi Miklós
szakosztálytitkár

Csermely László 1930–2005

Rövid szenvedés után,
gyógyíthatatlannak bi-
zonyult betegségében
2005. január 24-én el-
hunyt Csermely László,
a r a n y o k l e v e l e s
erdőmérnök, az egyko-
ri Borsodi Erdő- és Fa-
feldolgozó Gazdaság
széles körben ismert,

nyugdíjas vezérigazgatója.

A diósgyőri temetőben sokak részvételével
rendezett gyászszertartáson Cserép János, a
jogutód Északerdő Rt. vezérigazgatója, a volt
munkatársak, erdészek, vadászok nevében,
Tóth Kálmán tanár úr az iskolatársak, barátok
képviselőiben mondott búcsúztatót.

Felidéztek, hogy az erdészcsaládban szüle-
tett Csermely László életét eleve meghatározta
a Selmecen végzett nagypapa és a lillafüredi
erdőgondnokként közismert, később Bedő-
díjas édesapa szellemisége.

Hámorban járt elemi iskolába, majd a híres
Fráter György Gimnáziumban tett érettségi
után Sopronban folytatta tanulmányait, ahol
1953-ban kapott erdőmérnöki oklevelet.

Nehéz időszakban került a Lillafüredi Álla-
mi Erdei Vasúthoz, mert a kedvezőtlen út- és
időjárási viszonyok miatt állandó harc folyt a
LÁEV és az Erdőgazdasági Szállító Vállalat kö-
zött a tervteljesítésért, vagyis a szállítható fáért.
Vonalfőnöki beosztásában gondoskodott a
szállítások szervezéséről, a vonóerők „ácsorgá-
sának” megszüntetéséről.

1955-ben a répáshutai erdészet vezetője
lett, ahol a túltartottnak minősített bükkösök-
ben jelentős véghasználatokat kellett végezni.
Az elhasznált és gyakran meghibásodó motor-
fűrészek és tehergépkocsik üzemeltetése, a bi-
ológiai, ökológiai és ökonómiai szempontok
összehangolása nagy feladatokat rótt a fiatal
erdészetvezetőre.

A répáshutai munka eredményeként köz-
ponti fahasználati előadó, majd erdőhasz-
nálati csoportvezető lett, 1962-ben pedig a
Kelethűkki Állami Erdőgazdaság főmérnö-
kévé nevezték ki.

Ebben a beosztásban a termelőmunka mel-
lett olyan új feladatokat is meg kellett oldani,
amit főmérnöktől erdészetvezetőig ekkor kel-
lett, együtt megtanulni és alkalmazni. Erdő-
útpológia és táji erdőművelés, rontott erdő
és V-fa jelölés, tsz.-szakirányítás és szakmun-
káképzés, közelítő kerékpár és HIAB-daru,
országos versenyek, bemutatók, OEE vándor-
gyűlés, hogy csak néhányat említsünk.

Mindeközben teljesíteni kellett az egyre
növekvő feladatokat – pl. 1968-ban 201 000 m³
nettó fakitermelés –, biztosítani a maximális ér-
tekkihozatalt és indokolni a növekvő járulékok
és a csökkenő eredmény összefüggéseit.

A vertikális integrációval 1970-ben kialakí-
tott Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság
igazgató-helyettese, majd igazgatója, 1973-tól
vezérigazgatója, aki az eddiginél is nagyobb
feladatokat kapott az életről.

A négy erdőgazdasági tájba tartozó 120 ezer
holdas fagazdaságban 470 000 m³ fakiterme-
lés, 7400 ha folyamatban lévő erdőfelújítás, 18
erdészet, 6 faipari üzem, 4500 dolgozó, fűrés-
ipari rekonstrukció, népgazdasági elvárás min-
den kérdésében a vezérigazgatónak kellett
döntenie.

Munkájában mindig a szociális szempon-
tok vezették és ezzel kivívta az erdészeti dol-
gozók osztatlan megbecsülését, tiszteletét.
Szerette a társaságot, az iskolai diákcsoportokat,
a kamaszok hetykeségeket Sopronban a men-
zás egyetértő sajnálata váltotta fel, amikor
elénk táalta az ebédet és az „éhenkórászok-
nak” a repetát. Jellegzetes humorával köny-
nyen beilleszkedett a társaságba, az erdei, tűz
melletti közösségekbe. Kapott is érte bíráló-
t; „túl közvetlen ... túl jó kedélyű ... túl ba-
rátságos”.

Szorgos társadalmi munkás is volt. Évekig
volt elnöke az OEE Miskolci Csoportjának, tag-
ja volt a város és a megye számos hivatali és
társadalmi szervezetének, ahol következetesen
képviselte az erdőgazdálkodás érdekeit.

Munkáját számos kitüntetéssel érdemrend-
del és érdeméremmel ismerték el az állami és
társadalmi szervek, 18 alkalommal 10 ország-
ban volt tanulmányúton, vagy hivatalos kikül-
detésben.

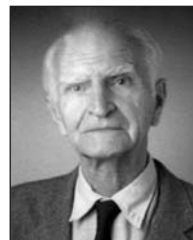
Különös gondot fordított a dolgozók
egészségvédelmére, a vibráció és a kullancs-
fertőzés időszakában fáradhatatlanul gondos-
kodott az orvosi vizsgálatokról, a védőoltá-
sokról és közben nem ismerte fel, hogy ő is
megfertőződött. A késve felismert kór követ-
keztében 34 évi szolgálat után rokkant nyug-
díjba kényszerült, de nem adta fel, igazság-
ügyi szakértőként továbbra is kötődött a szak-
mához, az erdőhöz. Néha vadászgott, zenét
hallgatott, látogatta a most 100. életévében
lévő édesanyját.

Az erdészhimnusz elhangzása után a gyá-
szoló sokaság a temető kapujáig kísérte a kop-
orsót, majd gyermekkorának kedvenc tartó-
zkodási helyén, a Szent István-tetőn szórták szét
hamvait, hogy „szíved felett fakasszon a tavasz
virágokat.”

Isten veled Laci! Nyugodj békében!

Járasi Lőrinc

Abonyi István 1913–2005

Március 14-én érte a
halál, egy nappal nem-
zeti ünnepünk előtt.
Abonyi István maga
volt a forradalom.
Örökké nyughatatlan
természetével ostoroz-
ta a resteket, a kényel-
meseket, a mindenbe
belenyugvókat, és biz-
tatta a tenni akarókat.

A délvidéki Bezdánból
származott, s noha 1939-ben átköltözött a cson-
ka hazába, lelke hol nappal, de álmában való-
színűleg minden nap a Dunán, a mocsaras,
vizenyős apró szigeteken kóborolt, mely sze-
rinte ma is a leglátványosabb helye a Vajdaság-
nak. Élettörténetét részletesen megismerhetjük
a Gyökerek és lombok második kötetében. A
közel egy évszázadot megélt erdész szinte az
utolsó pillanatig teljes testi és lelki frissesség-
nek örvendett, és örülhetett az is, akivel meg-
állt olykor sorolni kifogyhatatlan emlékeit.
Mindenről eszébe jutott valami. Ha a
szerkesztőségben összefutottunk, hóna alatt
hozta a Sumarski List legújabb példányát, fel-
hívva a figyelmet a megszívlelendő írásokra, és
utánozhatatlan indulattal ostorozta a szerzőket,
ha ellentmondásokon kapta rajta őket. Megfog-
ta a karomat, enyhén szorítva sürgette, hogy
menjünk el „Zágrebba”, és majd ő ott beolvas X
vagy Y professzornak. Rettenetesen fáj nekik,
hogy a magyarok nem tiltakoztak a szerinte
nyilvánvaló szakmatörténeti hamisítások ellen.
Sokáig fogta a karom, és hosszasán mondta a
magát, egyre lelkesebben, egyre felhevülteb-
ben. Amikor nyugtatásként én is karon fogtam,
és próbáltam csitítani, mindig úgy kezdte saja-
tos hangsúllyal mondatát, hogy „tudod te, hogy
miért mondják, teszik, írják stb.”. Én meg csak
szó nélkül fogtam csont és bőr kezét és csodál-
kozva szégyelltem magam, hogy hogyan ma-
radhatott benne, még e matuzsálemi korban is,
ennyi lelkesedés. Aztán rájöttem, mert eszem-
be jutott, ahogy életútjának felvételén – közel
két évtizede – milyen átszellemülten zongorá-
zott, és nem találkoztunk anélkül, hogy család-
jának apró tagjairól ne beszélt volna lelkesed-
déssel, miközben elköszönt, hogy haza kell ér-
nie harangszóra, az ebédre.

Az életbe vetett hitét a család-, a haza- és
szakmaszeretet táplálta. Mégis, volt valami
sorsszerű abban, hogy temetését családi okok
miatt oly gyorsan kellett intézni, hogy csak
közvetlen környezete lehetett jelen.

Nyugodjál békében Pista bácsi!

Pápai Gábor